

Ámde nem mellőzhető az a körülmény sem, hogy mihelyt az évi vágásterület a fordulónak megfelelő területhányadot meghaladja, már nemcsak jövedelemmel állunk szemben, hanem tökefogyasztással, a vagyonérték likvidációjával. Különösen az ország mai viszonyai között, amidőn erdeink 86%-ának elvesztése után a megmaradottakat a fainség enyhítése végett fokozott mértékben kell igénybe venni, igen gyakori az az eset, hogy amit az erdő jövedelmének nevezünk, az tulnyomóan az erdőben rejlő tőkének készpénzzé való átalakítása.

Az erdő jövedelméből tehát a vagyonváltság kivetésénél kiindulni nem lehet s részünkről más utat nem tudunk, mint az erdőknek a vagyonadó alá való értékelését felhasználni a vagyonváltság kiszabásánál, értékfokok szerint emelkedő kulccsal. Mint-hogy az erdőbirtoknál az értéket nem annak kiterjedése, hanem igen nagy mértékben annak állapota (fakészlete) befolyásolja az adókulcsot csak értékfokok, nem pedig területfokok szerint lehet megállapítani.

Végül csak azt kívánjuk még hangsúlyozni, hogy a vagyonváltságnak természetben való lerovása közgazdaságilag káros erdő-elaprózáshoz vezetne. Viszont természetesen a váltság készpénzben vagy hadikőtvényekben való lerovását a birtokosra nézve lehetővé is kell tenni, mire nézve a készülő törvényben megfelelő könnyítéseket várunk.

Az új vadászati és fegyveradó.

A magyar nemzetgyűlés jónak találta az 1921. évi X. törvénycikkben a vadászati és fegyveradót oly magasságra emelni, amely sok, igen sok vadász kezéből kicsavarja a fegyvert. A vadászat, amely eddig testet és lelket edző nemes sport volt, ezentul a plutokráciának fentartott fényűzés lesz. A nemzet széles rétegei s nevezetesen a szerényebb körülmények között élő középosztály, amelynek a vadászat gyakorlását fegyvereinek a kommün alatti elrablása, a lőszer hihetetlen drágasága, a vadászati bérek és a wasuti utazás magas költsége már ugyis rendkívül megnehezítette,

most végképen letehet megszokott szórakozásáról és arról, hogy hustalan konyháját néha-néha vadhussal ellássa.

Kevesen lesznek, akik 20.000 K-ig terjedő összjövedelem mellett 600 K, azontul 50.000 K-ig 1000 K, 100.000 K-ig 2000 K és azonfelül 5000 K vadászati adót, serétes puskájuk minden csövéért 50 K, ismétlőfegyverükért 200 K fegyveradót fognak fizetni. Keserőséggel lelkükben, de le fognak mondani a vadászatról.

Hiszen mindenki szívesen belenyugodott volna az eddigi adótételek 5—10-szeres összegébe. A 25—208-szoros összegeket azonban csak kevés kiválasztott fogja megfizethetni.

A magyar vadászat fejlődésére jót nem várhatunk az új törvénytől, amely az illetékes vadászati érdekképviselések s általában szakértők bevonása nélkül készült, egyoldaluan fiskális érdekből. Hatása teljesen ellentétes lehet. Némely helyen nem fogják levadászni a területeket, ami ott, ahol a forradalom kipusztította a vadat, néhány évre talán üdvös lenne, ha nem kellene az orvvadászat elharapódzásától tartani. Ahol pedig még elegendő vadállomány van, ott az rendszeres lelövés hiányában tulzaporodhatik mező- és erdőgazdaságnak, de magának a vadállománynak is kárára. Másutt ismét éppen az ellenkező hatás várható: a meglévő vadállománynak az új vadász-közönség általi kiméretlen pusztítása, hogy a vadászati bér és adó költségei megtérüljenek. Hiszen tudjuk, hogy a vadászterületekre ma ritkán adják azok a legmagasabb ajánlatokat, akiktől a vadászatnak nemes értelemben való gyakorlása várható.

Az Országos Erdészeti Egyesület felhasználta az alkalmat és arra kérte a kormányt, hogy az erdészeti személyzet vadászati és fegyveradómentességét az új törvény végrehajtási utasításában világosan szabályozza. Tudvalevő dolog, hogy ez a kérdés ismételten adott kételyekre okot, amelyek miatt többrendbeli pénzügyminiszeri és földművelésügyi miniszeri rendelet jelent meg s a közigazgatási bíróság is foglalkozott ezzel az ügygyel.

Sajnos, a kérdésnek gyökeres megoldását, amely abban állana, hogy a felesketett erdészeti személyzet az ország bármely vadászterületén mentes legyen a vadászati adó alól, ha a vadászat jogos tulajdonosának engedélyével ott vadászik, az 1883. évi XXIII.

t.-cz. 6. §-ának második bekezdése akadályozza, amely az erdészeti személyzet adómentes vadászatát a szolgálatadó vadászterületére szorítja. Kívánatos, hogy ez a korlátozás novelláris úton mielőbb kiküszöböltesse, mert vadászatunk fejlődésének érdekében állna s annak a közélélmzés és minden más téren való jelentősége azt kívánná, hogy az erdészeti személyzet a vadászatban minél nagyobb jártassággal bírjon, amely elméletileg sohasem, hanem csakis gyakorlatilag szerezhető meg.

Csakis úgy támogathatnák egymást a szomszédos vadászterületek, amidőn hajtóvadászatoknál nagyobb számú vadászra van szükség s így szerezheti meg a személyzet azt a teljes jártasságot hivatásában, amelynek megszerzésére, különösen kisebb birtokokon, nincs meg a kellő alkalom.

Enélkül a nagyobb vadászterületek nem lesznek levadászhatók, ami egyfelől a vad káros elszaporodásához vezet, másfelől a közélélmzést fosztja meg a vadhustól.

Mindez kisebb jelentőségű volt eddig, amíg 24 K-ért vadászjegyet válthatott a személyzet, de jelentőséget nyer a jövőben, amikor a vadászjegy megszerzése oly nagy anyagi áldozattal jár.

Addig is azonban, amíg a vadászati adó alól való teljes mentesség törvényhozásilag megállapítást nyer, az 1921. évi X. t.-cz. végrehajtási utasításában az eddigi gyakorlatot kell tisztán és félreérthetetlenül körülírni s nevezetesen kimondani, hogy

a) állami erdőtisztek (ideértve a kir. erdőfelügyelőségek, az állami erdőhivatalok és az erdőszámvevőségek személyzetét is), erdészeti altisztek, erdőőrök és erdőszolgák, vadászok adómentesen gyakorolhatják a vadászatot az állami birtokokon és abban a kerületben, melyben alkalmazva vannak, illetőleg amelyre felügyeleti hatáskörük kiterjed;

b) a nem állami szolgálatban lévő erdészeti alkalmazottak pedig szolgálatadjuk vadászterületein.

Feltétlenül megszüntetendő lenne az 1892. évi 94. sz. földmivelésügyi miniszteri rendeletnek az az intézkedése, hogy a kir. erdőfelügyelőség személyzete csakis a felügyelete alá tartozó *erdőterületen* vadászhat. Nem volt ez a rendelkezés helytálló eddig sem, de annál kevésbé ma, amidőn az Alföld-fásítási akcióival és a kopár és vízmosásos területek kijelölése kapcsán az erdő-

felügyelők hatásköre ebben a tekintetben mezőgazdasági területekre is kiterjed. Egyébként is tarthatatlan az a korlátozás, hogy az erdőfelügyeleti személyzet egy erdei réten átszökellő duvadra vagy már sebzett vadra rá ne lőhessen, vagy az erdő szélén állva, az onnan kitörő vadat el ne ejthesse.

Az említett korlátozást az erdőfelügyelőségek személyzetére, amely az erdőgazdaság s vele a vadászatnak legfőbb állami felügyeletét látja el, éppenséggel megaláznál tartjuk.

Az Országos Erdészeti Egyesület kérelme végül arra is kiterjedt, hogy az erdészeti személyzet adómentesen tartható fegyvereinek száma legalább háromra emeltessék. A vadászatra nem alkalmas golyós karabélyon kívül ugyanis legalább egy golyós vagy felemás és egy serétes vadászfegyverre van szüksége az erdészeti személyzetnek, hogy hivatásának és szolgálati kötelességeinek megfelelhessen.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK.

A m. kir. földmívelésügyi minisztérium 1921. évi május hó 10-én 8884/1921. I—A. 3. szám alatt kelt és valamennyi kir. erdőfelügyelőséghez intézett rendeletének másolata.

Csonka-Magyarország gazdasági állapotának fellendítése, a többtermelés előmozdítása és a termőtalajok megoltalmazása érdekében szükségesnek tartom, hogy a háborus évek alatt szünetelt kopárfásítási munkálatok újból teljes erővel megkezdessenek és kitartó munkával tovább folyjanak mindaddig, amíg az országban mezőgazdaságilag előnyösen nem használható terület van.

Ezért felhívom a kir. erdőfelügyelőséget, gondoskodjék arról, hogy a hatóságilag már kijelölt kopár, vízmosásos és futóhomokos területeken a jóváhagyott kopárjavítási tervekben előírt és a háborus években szünetelt munkálatok az előírásnak megfelelően további késedelem nélkül elvégeztessenek és egyben intézkedjék aziránt is, hogy a kerületében található, hatóságilag még ki nem jelölt kopár, vízmosásos és futóhomok területek kijelölése tárgyában az 1911. évi 34209. F. M. rendelettel kiadott „Utasítás”-ban előírt eljárás mielőbb folyamatba tétessék.

A kopár stb. területek hatósági kijelölésének sorrendjét illetőleg felhívom a kir. erdőfelügyelőséget, hogy elsősorban azoknak a közérdekből befásítandó vízmosásos és futóhomok területeknek soronkívüli kijelölése iránt intézkedjék, amelyek jelen állapotukban valamely község belsőségének, valamelyik vasúti